

Hvorfor er arbejdspladsernes kvinder så tavse?

Af Margit Fogh Jensen

Overenskomstfornyelsen forhandles nu mellem LO og arbejdsgiverne. En undskyldning for at udskyde kravet om ligeløn.

Den 7. januar stod der i en artikel i Berlingske Tidende, at træindustriens arbejdsgivere er tilhængere af ligeløn og ville i 1969 have aftalt en fælles mindsteløn, men blev forhindret af Dansk Arbejdsgiverforening.

Nu har Træindustriarbejderforbundet indbudt rødstrømperne til at diskutere ligeløn. Det er en strålende idé. Skal vi i fagbevægelsen have Ulla Dahlerups tropper til at ordne vore krav? Er det ikke snart på tide, at alle i toppen af de forskellige fagforbund enes om at forkaste tale om udligning til ligeløn? Men ikke en tiårsplan.

Der er vel nogle af kollegerne, der vil mene, at da vi ikke er medlem af LO, kan det være lige meget, hvad der sker der, men det kan det nu ikke, da vore arbejdsgivere nøje følger, hvad der sker der, og er medlemmer af arbejdsgiverforeningen.

LO og forbundene ledes af mænd, og de slutter aftalerne, men hvorfor er kvinderne på arbejdspladserne så tavse? Det er på tide, at de presser for opfyldelse af ligelønkravet. Det er for dårligt, at rødstrømperne skal råbe for os.

Jeg er rygende uenig med Edith Olsen, der udtaler til Søndags BT: Vi kvinder kan ikke strejke, for så vil arbejdsgiverne ikke forhandle. Det er korrekt, at de har den holdning, men hvor længe vil arbejdsgiverne lade arbejdspladserne ligge stille? Det koster penge hvert minut. Det pynter ikke på Edith Olsens renommé, at en arbejdsgiver i samme artikel oplyser, at Edith Olsen blunder under forhandlingerne, når hun er for træt, og når arbejdsgiverne forklarer, hvorfor hun ikke kan få, hvad hun forlanger, når de hurtigt til en forståelse. Når jeg interesserer mig for, hvad der sker i Kvindeligt Arbejderforbund, er det, fordi det altid er dem, vi skal sammenlignes med i statistikken, og det er ikke til vor fordel.

I sidste nummer af Prop og Kapsel havde en af vore mandlige kolleger en god artikel om ligeløns- og ligeretsproblemet, hvor han bakkede os op og erklærede, at en vis egoisme fra mandlige arbejdere og fagforeningsledere har været medvirkende til at undertrykke kvindernes ligelønkrav. Ja, mon ikke! Men har det ændret sig? Tror Togi, at han kan få sine kolleger til at stå sammen med os?

Det burde være indlysende, at såfremt mændene fastholder, de vil have deres krav først gennemført, lykkes det ikke at få ligeløn. Hvem er det, vore mandlige kolleger så støtter? Det er arbejdsgiver der tjener tykt på kvindernes lavere løn. Så må det fortsætte, som der står i Bent Hansens bog "Velstand uden Velfærd". Da er det stadig de samme, der lever, som de vil og har lyst til, og stadig de samme, der lever i kår, som de besiddende bestemmer. I vort mandsamfund vil man fortsætte med ved skilsmisser og som enlig mor at overlade det til den lavestlønnede at forsørge de børn, man er fælles om, og kvinderne må alene tage ansvaret for disse børns fremtid. Derved sikres kapitalismen, at der altid er menneskemateriale nok, der bliver i "dyndet", og et proletariat, der må tage det arbejde, andre går uden om og til den laveste løn, takket være en ringere eller ingen uddannelse.